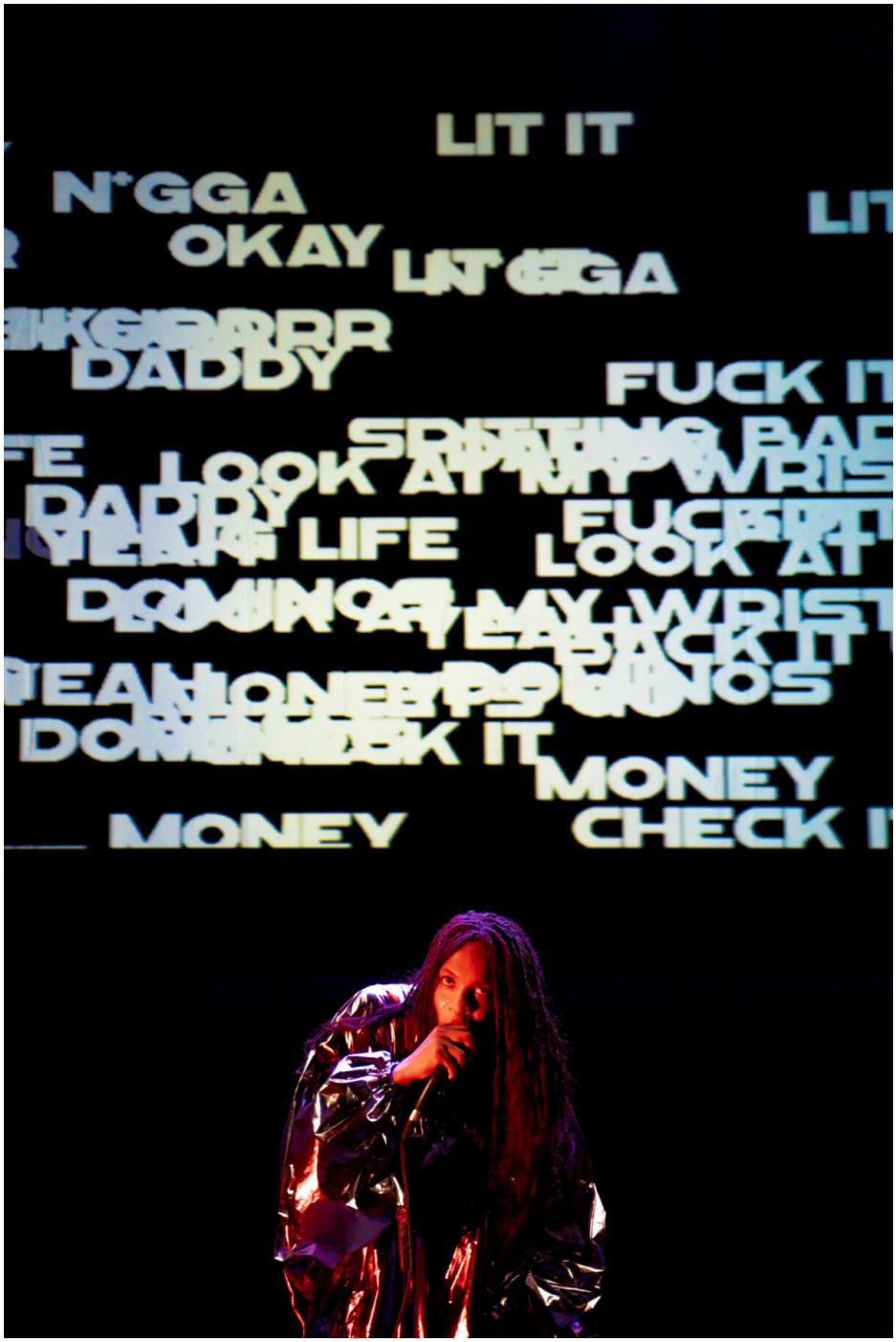
pzazz

Jezebel

CHERISH MENZO / FRASCATI

Geld, seks en verder geen gelul

Pieter T'Jonck

Gezien op 10 september 2020

Bronks, Brussel
Theaterfestival 2020

In Nederland was ‘Jezebel’ van Cherish Menzo een doorslaand succes. Het stuk stelt, zo begreep ik dat toch uit laaiende commentaren, de vraag wat de betekenis en het effect op lange termijn was van de ‘video vixens’, de schaars geklede vrouwen van kleur die videoclips van hiphop artiesten opluisterden (sic). Je moet echter wel van heel goede wil zijn om dat ‘kritische’ aspect ook te zien in dit stuk. Gek genoeg is het ondanks alle tongdraaien en *twerken* zelfs een vervelende voorstelling.

11 SEPTEMBER 2020

Als het publiek de zaal binnenkomt klinkt er al een slome dreunende beat tegen een achtergrond van slepende elektronische muziek met aflopende tonen. Chill out muziek. Rook vult de ruimte. Menzo komt op vanuit de coulissen, op een blitse fiets die ze voortduwt met haar voeten op de grond. Even blits is haar bontjas die er geen twijfel aan laat bestaan dat ze daaronder weinig om het lijf heeft.

Volgende scène: ze sleept zich voort over de vloer. Eens vooraan op het podium kijkt ze in een camera die haar glossy gestifte lippen in het vizier neemt, en ook haar metalen voorzettanden onthult. Haar nepnagels zijn al even bling bling: wit en eindeloos lang. Met en zonder voorzettanden demonstreert ze een poosje in close-up wat je met tong, lippen en gadgets als die nagels allemaal aankan inzake verleidelijk doen.

De bontjas mag nu uit, en de muziek ontwaakt uit zijn lethargische beat voor een langdurig nummertje *twerking* in een latex pakje. Zo volgen er nog wel wat scènes. De opmerkelijkste -cruciale zelfs- is die waarin ze op een video een hiphop song van een mannelijke zanger *lipsyncht*. Nog een scène of wat verder bestaat er weinig twijfel meer over dat ze daarmee aangeeft dat veel hiphop zangeressen het repertoire van ‘seks, geld en verder geen gelul’ van hun mannelijke collega’s voor eigen rekening overnamen. Of je dat vooruitgang kan heten laat ze nogal in het midden hangen.

Er volgt een wat onverwachte finale als ze een zilverkleurige romper aantrekt. Die blaast zichzelf op, zodat de pezige danseres plots een bolronde carnavalspop wordt. Met puntige borsten op de koop toe. Leuk effect, maar ondanks een uitgesponnen choreografie -nou ja…- word je ook daar niet zoveel wijzer van.

De naam ‘Jezebel’ is ontleend aan het Oud Testament: Jezebel was de vrijgevochten vrouw van een Israëlitische koning, maar dat werd haar niet in dank afgenomen, vooral niet na de dood van haar gemaal. Is dat dan de boodschap? Dat vrouwen het recht ontzegd wordt om op dezelfde manier seks te exploiteren om rijkdom te verwerven als hun mannelijke evenknieën. Of wijst het opblaaspop kostuum erop dat we ook anders naar vrouwen kunnen kijken dan als seksobject?

Ik zou het je eerlijk waar niet kunnen zeggen. Als bovenstaande veronderstellingen juist zijn, dan hoefde ik daarvoor niet meteen naar deze voorstelling. Choreografisch is dit ook al een sof. Muzikaal of tekstueel valt hier

evenmin veel te rapen. Wat was dit dan eigenlijk?